

ninger, som hverken findes paa Marker eller Haver, men i Gaarde eller paa Veie eller paa Overtjørnsbroer over Veie o. s. v., eller, for at tage et andet Exempel, som ligger mig temmelig nær, paa en Strøgplads ved et Teglværk, hvor der kan ligge hundrede Dages Arbeide i Form af strøgne Steen, som blive ødelagte. Kort sagt, der kan gives mange forskjellige andre Gjenstande, som ikke kunne asikures, der kunne blive ødelagte, og som dog bør erstattes. Det Simpleste forekommer mig derfor at være ligefrem i Loven at udtale, at Skade paa Alt, der ikke kan forsikres, skal erstattes af Communen. Jeg seer nemlig ikke, at der kan være nogensomhelst Betænkelighed ved at antage dette Princip og enten — hvad der forekommer mig at være det Rigtigste — stille dette i Epidisen og derefter udtrykkelig fremhæve „navnlige Haver og Marker“, eller stille „Marker og Haver,“ i Epidisen og saa derefter tilføje „og isvrigt alle Gjenstande, der ikke kunne brandforsikres“. Det forekommer mig, at dette Princip, hvorfra baade Regjeringen og Udvalget er gaaet ud, bør findes tydeligere udtrykt i selve Loven. Jeg har ikke villet stille Endbringsforslag i saa Henseende, da det i Virkeligheden kun er en Redactionsændring, og fordi jeg, idet jeg ikke tvivler paa, at baade det ærede Udvalg og den høitæredede Minister vilde være enige deri, antager, at de vilde vide at finde et Udtryk, som i den Henseende kan være tilstrækkelig omfattende. — Med Hensyn til det Princip, som Mindretallet nyligt saa særdeles vidtløftigt har udviklet for os, skal jeg indskrænke mig til at sige, at det forekommer mig, at han har fuldstændig Uret fra Begyndelsen til Enden, og jeg vil i den Henseende aldeles henholde mig til, hvad et æret Medlem her foran, det ærede 3die Medlem for 9de Kred (Mourier-Petersen), har udtalt.

Justitsministeren: Skjøndt jeg egentlig ikke kan sige, at jeg i Set og Alt er tilfreds med den Maade, hvorpaa Udvalget har motiveret sine Indstillinger, og der maaskee var nogle af de anstillede Betragtninger, som jeg vilde ønske, at Udvalget havde undladt at komme ind paa, saasom Betragtningen over Spørgs-

maalet om de Paagældendes Netskrav o. s. v., maa jeg dog erkjende, at de Endbringsforslag, Udvalgets Fleertal har stillet, ere af den Velsæfthed, at jeg ikke kan have Noget imod noget af dem. Jeg har ikke tidligere vidst, at der var Foreninger, som gabe sig af med at forsikre Afsgrøden, som staaer paa Marken, mod Brandfare. Jeg har nu erfaret, at det er Tilfældet, men jeg vil da ligeoverfor Yttringer af den ærede sidste Taler henstille til ham, om det ikke derefter vilde være meget vanskeligt at tænke sig, hvad der skal forstaaes ved det, der ikke kan forsikres; thi, naar maa kan forsikre Afsgrøden paa Marken, kan jeg ikke tænke mig Noget, som ikke et eller andet Brandforsikringselskab kunde faae i Sinde at ville forsikre, og saa forekommer det mig, at den ærede Talers Betegnelse vilde være uklær og i alt Fald ikke give noget rigtigt Begreb om, hvad derved skal forstaaes. Jeg for mit Vedkommende maa ligefrem erklære mig ude af Stand til at finde et Udtryk, som klart betegner denne Tanke, en Tanke, hvori jeg kunde være enig med den ærede Taler. Saa vidt jeg forstod ham, tænkte han sig imidlertid, at endogsaa Løssørgjenstande burde erstattes, han nævnte et Exempel fra et Teglværk; dette har det dog rigtignok ikke været min Tanke, at der skulde gives Erstatning for. — Det ærede Mindretal søgte at motivere sin Betragtningensmaade, og skjøndt jeg vel ikke kan finde mig foranlediget til at udtale mig slet saa skarpt, som den sidste ærede Taler, saa maa jeg dog tilstaae at jeg ikke sølte mig overbeviist om, at de Grunde, som han anførte, vare syldestgjørende. Jeg kan ikke skjønne, at det kan siges at være principstridigt at paalægge Communen Udgifter til den Erstatning, som dette Lovudkast foreslaaer; den er efter min Mening ganske simpelt en Deel af de Udgifter, der ere forbundne med Slutningsforanstaltningerne. Der habes jo ikke nogen Betænkelighed ved f. Ex. at paalægge Communen at holde Sprøiter og de øvrige Redskaber. (Bessens. 3o!). Ja, det er i alt Fald Noget, som før Landet er blevet bestemt ved Lov for ikke lang Tid siden, nemlig i 1861, og det forekommer mig at være principrigtigt, at den Klasse, som bærer Udgifterne til Redskaberne, ogsaa kommer til